

Поливала квіти

Тетяна Булат

І знову щедрий, літній день.
Сьогодні зранку сонце світить,
Для нього квіти – як мішень,
Спалити їх Світило мітить!

Голівки журно похилив,
Квітки вдихають жар-повітря.
І мріють про дощу полив,
Щоб пелюсток цвіла палітра.

Щоб радість світу принести
І висвітлить красу природи,
Щоб аромат свій рознести,
Щоб показати власну вроду.

Але Світило нагорі
Нещадно б'є промінням жару.
І дуже парко у дворі,
Неначе всім судили кару!

Але Людина на Землі
Давно вже звикла до природи.
І хитрощі в нас немалі –
Працюємо в любую погоду.

Візьму я шланг, вмикну полив,
Нехай квітки нап'ються воду.
Вологою все окропив,
Я залюбуюся на вроду.

Усе живе в моїм дворі,
Веселки кольорами грає...
Не сперечаюсь з тим... вгорі...
Я просто.. квіти поливаю)